U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **S. C.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2010, č. j. OAM-73/VL-18-08-2009, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2011, č. j. 4 Az 9/2010 – 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **se určuje** částkou 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že se stěžovateli neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, 13, 14, 14a, 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť v jeho případě nebyl naplněn žádný ze zákonných důvodů pro její udělení.

Městský soud se v napadeném rozsudku zabýval především tím, zda byl v případě stěžovatele naplněn některý z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a dospěl k negativnímu závěru. Vycházel přitom ze skutečností uvedených stěžovatelem ve správním řízení. Z jeho výpovědí vyplynulo, že vlast opustil v důsledku opakovaných útoků neznámých osob z let 1995 a 1996, které byly motivovány jeho homosexuální orientací. Na policii se však neobrátil a svou situaci se nepokusil vyřešit ani přestěhováním

do jiné části země. Pokud jde o možnost udělení mezinárodní ochrany podle § 13, 14a a 14b zákona o azylu, soud konstatoval, že stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých by mu měla být mezinárodní ochrana podle některého z citovaných ustanovení udělena. Ve vztahu k humanitárnímu azylu podle § 14 téhož zákona soud uvedl, že se žalovaný touto otázkou dostatečně zabýval, přičemž stěžovatel ani v tomto případě žádné konkrétní důvody neuvedl. Z celkového postupu stěžovatele pak usoudil, že skutečným důvodem jeho žádosti byla snaha o legalizaci jeho dalšího pobytu na území České republiky. Žalobu stěžovatele proto jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), přičemž městskému soudu konkrétně vytýká především nesprávné posouzení otázky udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. V tomto smyslu uvádí, že byl v zemi původu diskriminován z důvodu své sexuální orientace, a to nikoliv pouze ze strany soukromých osob. Vzhledem k tomu, že tamní státní orgány takové jednání vědomě trpí či přímo podporují, neměl se s žádostí o pomoc na koho obrátit. Ačkoliv nejsou homosexuálové v Rusku oficiálně stíháni, jsou vystaveni diskriminaci, považováni za odlišné a často jsou zcela bezdůvodně napadáni. Stěžovatel též namítá, že se městský soud i žalovaný jeho situací zabývali jen obecně, a soudu rovněž vytýká, že se nevypořádal se všemi skutečnostmi uvedenými v jeho žalobě. Z těchto důvodů navrhuje, aby zdejší soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasí s tím, že by se věcí stěžovatele zabýval jen v obecné rovině, a uvádí, že při posouzení daného případu vycházel z jeho vlastních výpovědí učiněných ve správním řízení. Naopak kasační námitky stěžovatele jsou formulovány velmi obecně bez uvedení konkrétních skutečností, které měly být žalovaným či soudem opomenuty. K důvodům stěžovatelovy emigrace pak žalovaný připomíná, že jmenovaný do České republiky přicestoval původně jako turista a teprve po skončení platnosti dlouhodobého víza požádal o mezinárodní ochranu, přičemž žádost odůvodnil problémy se soukromými osobami, které se nepokoušel vyřešit ve vlasti. S tamními státními orgány nikdy žádné potíže neměl. Žalovaný též upozorňuje na časovou prodlevu mezi útoky neznámých osob, stěžovatelovým odjezdem z vlasti a zejména pak podáním žádosti o mezinárodní ochranu, z níž dovozuje, že stěžovatel podal žádost účelově s cílem legalizovat svůj pobyt zde. Pokud jde o námitku týkající se tzv. humanitárního azylu, žalovaný podotýká, že žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení této formy mezinárodní ochrany neshledal, přičemž sám stěžovatel v tomto smyslu v kasační stížnosti žádné konkrétní důvody neuvádí. Žalovaný proto navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost je dle § 102 s. ř. s. zásadně přípustná, s výjimkou případů taxativně vypočtených v § 104 s. ř. s., pokud splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). V dané věci má kasační stížnost všechny náležitosti a jsou splněny podmínky řízení; kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu

tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Vymezením institutu nepřijatelnosti se soud již podrobně zabýval např. ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (publ. pod. č. 933/2006 Sb. NSS; veškerá zde citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná také na www.nssoud.cz). Nyní posuzovaná věc však typově nespadá pod žádný z případů přijatelnosti kasační stížnosti uvedených ve výše citovaném usnesení.

Stěžovatel namítá především nesprávné posouzení otázky udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. K tomu lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu v této otázce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikován pod číslem 375/2004 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48), z níž vyplývá, že udělení humanitárního azylu je ve volní úvaze správního orgánu. Rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda humanitární důvody byly dány či nikoliv, to je věcí úvahy správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. V nyní posuzované věci žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi. Z jeho rozhodnutí je patrné, že se otázkou udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu zabýval. Pokud z důvodů stěžovatelem uváděných sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, zůstává takové rozhodnutí v rámci výkonu jeho pravomoci, zejména, jestliže stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá nedostatečné objasnění skutečného stavu věci ve správním řízení. Žalovaný totiž jeho věc posoudil toliko v obecné rovině a nezabýval se jí dostatečně podrobně. Stěžovatel nicméně blíže nespecifikuje, které konkrétní skutečnosti byly žalovaným opomenuty. Uplatněná stížní námitka je tudíž velmi obecná a z tohoto důvodu je i možnost jejího posouzení Nejvyšším správním soudem značně omezena. Podle setrvalé judikatury zdejšího soudu musí žadatel o mezinárodní ochranu vedle uvedení všech skutečností, z nichž dovozuje, že mu svědčí některý z důvodů pro její udělení (srov. např. rozsudek ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63), rovněž unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (srov. např. rozsudek ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 – 58, rozsudek ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Azs 83/2008 – 69, nebo rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 2 Azs 21/2010 - 92). Ministerstvo vnitra pak při posouzení žádosti vychází v první řadě právě z jím uvedených skutečností a důvodů. Neshledá-li ministerstvo žádost zjevně nedůvodnou, obstará si aktuální informace o situaci v zemi původu žadatele a jím uvedené skutečnosti posléze posoudí s přihlédnutím k takto získaným poznatkům o stavu v dané zemi. Tak tomu bylo i v případě stěžovatele, jenž při pohovoru žalovanému sdělil, že svou vlast opustil v důsledku opakovaných útoků soukromých osob. Se státními orgány žádné problémy neměl, ale s žádostí o pomoc se na ně neobrátil, neboť k nim neměl dostatečnou důvěru. Sám ovšem připustil, že by svou situaci mohl vyřešit přestěhováním do některého z velkých ruských měst, zejména do Moskvy nebo Petrohradu. Žalovaný věc posoudil na základě obecných poznatků o situaci v Rusku a dospěl k závěru o nedůvodnosti stěžovatelových obav. Stěžovatel v žalobě a ostatně ani v kasační stížnosti nikterak

nezpochybnil konkrétní informace, z nichž žalovaný vycházel, a nepředložil žádné důkazy svědčící o tom, že byly věcné závěry žalovaného nesprávné.

Namítá-li stěžovatel, že se městský soud nevypořádal se všemi skutečnostmi uvedenými v žalobě, brojí proti nepřezkoumatelnosti jeho rozsudku pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; k tomu srov. např. rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74. Z napadeného rozsudku je však na první pohled zřejmé, že se soud vypořádal se všemi stěžovatelem uplatněnými žalobními námitkami, se všemi jeho skutkovými tvrzeními i právními argumenty, a to včetně odkazů na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod a Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Městský soud se rovněž zabýval tvrzeními stěžovatele o právním postavení osob s odlišnou sexuální orientací v Ruské federaci, přičemž s odkazem na poznatky zjištěné žalovaným uvedl, že stěžovateli ve vlasti nehrozí trest smrti, mučení nebo nelidské zacházení, a pokud jde o aktivity soukromých osob, může se dotyčný obrátit s žádostí o pomoc na policii nebo svou situaci řešit vnitřním přesídlením. Městský soud v žalobě nepřehlédl ani odkazy na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, k nimž však uvedl, že stěžovatel neupřesnil, jak se citovaná rozhodnutí vztahují k jeho věci, a z tohoto důvodu se jimi podrobněji nezabýval. Ohledně způsobu, jakým se městský soud s jednotlivými žalobními námitkami a právními argumenty vypořádal, pak stěžovatel v kasační stížnosti nic konkrétního nenamítá.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky uplatněné v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanovena advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto ustanovené advokátce přiznává odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 2100Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2400 Kč. Protože advokátka doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku 480 Kč odpovídající dani, kterou je povinna odvést z odměny za zastupování podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celková výše odměny a náhrady hotových výdajů tedy činí 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu